

תת"ע 8971/12/15 - מדינת ישראל נגד יגאל אלהרר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8971-12-15 מדינת ישראל נ' אלהרר יגאל
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יגאל אלהרר

הנאשם

הכרעת דין

האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות לתמרור עצור שהוצב בכיוון נסיעתו, בכך שחרף עצירתו לא נתן זכות קדימה לכלי רכב הנכנס או הבא אל הצומת, בניגוד לתקנות 22(א) ביחד עם 64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

2. עפ"י הנתען בהודעת תשלום קנס (הדו"ח - ח/ת1) בתאריך 18.11.15 בשעה 12:01, נהג הנאשם ברכב פרטי מ.ר. 8527532 (להלן: "רכב הנאשם") בדרך מרכזי נרקיס פינת אוסישקין. לפני שפנה הנאשם שמאלה לרחוב אוסישקין ממערב לצפון, עצר את הרכב אך לא נתן זכות קדימה לרכב פרטי מסוג יונדאי (להלן: "היונדאי") שנאלץ להאט נסיעתו עד לעצירה מוחלטת כדי שלא להתנגש ברכב הנאשם תוך כדי שהוא צופר. השוטר רס"ר בן אלהרר שעמד בתחנת האוטובוס במקום עצר את הנאשם ונתן לו הדוח.

תגובת הנאשם שנרשמה בדו"ח היתה: "בבקשה בסדר. הפועל נפצע, הראש שלי לא פה. מצטער תן לי משהו אחר בלי נקודות. אתה צודק אבל לא היתה תאונה."

המחלוקת

האם כטענת הנאשם הוא עצר את רכבו במרכז הצומת כיון שציית להוראת השוטר שהורה לו לעצור לאחר שהחל לפנות שמאלה.

הראיות

3. מטעם המאשימה העיד השוטר בן אלהר ובאמצעותו הוגש הדוח וסקיצה שערך בפניי.

מטעם הנאשם העידו הנאשם ומחמוד אבו רמאס שהיה עימו ברכב.

4. השוטר העיד כי זכור לו שהיונדאי הגיע מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם. (פרוט' עמ' 3 ש' 19). השוטר אמר כי לא עצר את רכב הנאשם באמצע ביצוע הפניה (פרוט' עמ' 4 ש' 1-4).

5. הנאשם העיד כי עצר בלב הצומת כיון שהשוטר הורה לו לעצור במהלך ביצוע הפניה ולכן היונדאי התקרב אליו ונאלץ אף הוא לעצור. (פרוט' עמ' 4 ש' 12-14).

הנאשם הסכים כי ליונדאי היתה זכות קדימה (שם ש' 29).

הנאשם הסביר את תגובתו הראשונית לדוח בכך שהיה בהלם על כך שהשוטר עצר אותו(פרוט' עמ' 4 ש' 21-24). הנאשם אישר בעדותו כי הפועל שהיה עמו ברכב נפצע בראשו.

עוד טען הנאשם כי השוטר לא יכול היה להבחין בביצוע העבירה מהצד שכן לדבריו "אי אפשר לנהל צומת מהצד" (פרוט' עמ' 5 ש' 1-2) וכי ברגע שנקרא לעצור ורצה לעצור בצד היונדאי צפצפה לו. (פרוט' עמ' 5 ש' 4-5).

דין והכרעה

6. עדותו של השוטר הייתה עקבית, ברורה וחדה לעומת גרסתו של הנאשם שנמצאו בה סתירות.

אני מקבלת כמהימנה את עדות השוטר, עת/1 שהבחין בביצוע העבירה. השוטר שעמד בתחנת אוטובוס בסמוך לצומת היה עקבי ועדותו היתה סדורה ותאמה את האמור בדו"ח והסקיצה, לפיהן הנאשם עצר לפני שנכנס לצומת אך נכנס לצומת תוך שהיווה הפרעה לתנועה החוצה מימין, בשל כך אף צפר לו רכב היונדאי.

לעומת זאת עדותו של הנאשם היתה מבולבלת ולא ברורה, וממנה השתמע כי אכן היווה הפרעה לתנועה. כך בדבריו, אישר את הסקיצה של השוטר ואמר "**כן זה נכון, אבל מה נבע שהיונדאי צפצף ולא פגע בי ולא קרה כלום**" (פרוט' עמ' 4 ש' 31).

הנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת לתגובתו הראשונית לדו"ח שם אמר לשוטר כי הוא צודק ומתנצל. הנאשם העיד כי כפי שאמר בתגובתו היה עמו פועל שנפצע אך התנער מיתר חלקי תגובתו.

הנאשם סתר את עצמו בעדותו בכך שמחד אמר שממקום עמידתו של השוטר הוא לא יכול היה להבחין בביצוע העבירה ומאידך אמר שהוא הבחין בשוטר שהורה לו לעצור במרכז הצומת.

כמו כן גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם ניסיון החיים והשכל הישר. אין שום הגיון בטענה כי השוטר עצר רכב במרכז הצומת והביא לסיכון כלי הרכב בצומת.

עדותו של מר מחמוד שחזר על כך שהשוטר עצר את הנאשם באמצע הצומת על אף שהיתה ללא סתירות, אין בה די משלא קבלתי את עדות הנאשם כמהימנה ובשים לב לכך שמר מחמוד הינו עובדו של הנאשם.

אני מעדיפה את גרסת התביעה על פני גרסת הנאשם וקובעת כי הנאשם לא עצר במרכז הצומת אך לא בשל העובדה שציית להוראת השוטר. אני קובעת כי הנאשם נכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה לתנועה חוצה בניגוד לתמרור עצור (302) שהוצב בכיוון נסיעתו, ובכך ביצע את העבירה המיוחסת לו.

7. הזהרתי עצמי כי הרשעת הנאשם במקרה דנן נובעת מעדותו היחידה של עד התביעה ואני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום. לפיכך אני מרשיעה אותו בעבירה של אי ציות לאור אדום שדלק ברמזור, בניגוד לתקנה 22(א)+64(ד) לתנות התעבורה התשכ"א-1961.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ו, 18 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.